

השוחט והמעלה פרק שלשה עשר זבחים קח.

מסורת הש"ס

(א) ת"כ אחרי פרק י' הלכה ז.
(ב) (לקמחא:א) (שס"ט)
(ג) מילין קא, ע"ש, (ד) קדושין
מג, (ו) ת"כ שם הי"א כה"ע,
(ז) (לקמן ק"י, ט) קדושין מג.

גליון הש"ס

גם' מיכמי ליה' לשנים שחוקה.
ע"י תכונת שיר הלכות שחוקה
ס"י ג ס"ק (כס) (נג):

ליקוטים

התקלה לתרום עבור מיליון
המטא דוקא לתרום עבור
גורא המילה במישר לתרום
ובסכמת חרוב הסמכת לשבח
קרי, ובלשון היום ומסמך
לשוננו דר שוחריו ליש, וגם
אנו כביא לזה לשון לתרום,
שמשך דרוק במישר לשם אבל
סמכת סמכת, וצריך ברין זה
ומצד הסמכת אחר הסמכת סמך
סמכת עבור לא לשבח אלא
דריי עבודתו (סמכות) ולזה
נאמר הסמכת לשבח, ולשון
סמכת צוץ (מכתב) כן (לשון
סמכת) לזה לשון סמכת (סמך)
צוץ כן יס, וזה הכשר
והסמכת שוחריו נאמר הסמכת
אחול, לא כמכירה אלא כח
סמך ברוי כמו אחד אחד אחד

ראש יונה. של עולת העוף והעלו בחור
ולמולחו בדכתיב (ויקרא ב) ולא תשביח
ליקרב בפנים: שכן קדש מקבילו. אע"פ
והעלהו לא ירד כדאמרן בהמזבח מק

כ': שמיטת לילה איזא בינייהו. לרבי
שמו ביהמה לילה בפנים והעלה בחוץ
פטור שלא היחה לו שעת הכושר
בדעתיהמה נפקלה לר"א אפי' שרי
הקדש מקבלו שאם עלה לא ירד:
רבה אמר קבלה ככלי חול איזא
בינייהו. שעת הכושר לילה קדש
מקבלו איזא דכל פסוליו בידא הקדש
מקבלו: כל היזא דנעמא גופו של
זו ואיזא נעמא הכשר. ואפילו ע"י
אחרים מודה ר' יוסי הגלילי דחייב
באמרן מה לי עבד מה לי ע"י
אחרים דנעמא ער' יוסי משום דלין
איסור חל על איסור הוא ד' וכן איסור
טומאת חטאת קודם: פליגי בשנעמא
בשר. מהלך ונאסר ע"ז זה משום
טומאת בשר שאין חייבין עליו חטאת ד'
ובי דער נעמא הגוף אית ליה לר' יוסי
אין איסור טומאת הגוף חל על איסור
זו ואע"ג דאסור כללז האיזא דלכא
למימר דמינו דמיסתר בשאר תחיתות
טהורות משום טומאת הגוף נתסר
נמי בךר לא אמרין האיזא מינו לכך
אין ראי' שטמא שאכל את הטהור
לגוף דהסם טומאת הגוף קדים:

ורבנן סברי אמרינן מגו. ואיסור כולל
הל על איסור אחר הלא דאמרין אין
איסור חל על איסור באיסור דעלמא
אמרין: כפי דלא רבנן אמרינן מגו.
לחול איסור על איסור ואפילו הוא
כולל מיהו לא מילי היכא דשנייה
שרין אבל הכא כיון דחייב טומאת הגוף
הדמירא ותחולל כולל על טומאת
בשר דקילא דהכי אמרינן באיסור
חולין בפרק גיד הנשה (דף קא.) דרבי
יוסי הגלילי לית ליה איסור חל על
איסור אפילו כיון כולל ונאיסור חמור
איחל ליה איסור חל על איסור כשהוא
איסור כולל גבי אוכל גיד הנשה של
עולה דאוקומנא כדבי יוסי הגלילי
דקנתי חייב שמים: **במגן** השוע.
קדשים בתוך אילנות הדיוט חייב:
והמעלה להדיוט פטור. משום העלאת
חוק וחייב משום עובד עבודה כוכבים
וחס. הויד צעודת כוכבים ושגג
השעלאת חמור אילו מנחיל על
שגגתו חטאת. וטעמא מפרש בגמ':
שנים שחטאו. בגמרא מפרש לה:
העלה. ונודע לו וחזר והעלה מאותה
הבהמה עטמה. ובגמרא מפרש
פלוניחיהו: שיעלה לראש הכוזב.
שיבנה מנחה לשם כך יעלה. וטעמא
מפרש בגמרא: **גמ'** דמבי ליה.
ואל פסח אבל מועד לא יביאיה.
לעשות אותו לה' (ויקרא ט) כולל

דבעושה לשם הכחוב מדבר: כשאי
ואל פתח אהל מועד לא הביאו
איש. להביא איש ששחט לאיש: שא
למידרש איש איש לחייב שנים ש

ד: מלח אי פריש מצוה לחזור
ת מלח צריח: שעת הכושר.
פ שהוציאו אם חזר והכניסו
דש (לעיל דף פד.) הלן והיוצא

ראש בן יונה שאין ב
לכות מהו א"ל רבא
היינו פלוגתייהו דר'
יוחנן ותיבעי דר"ל תי
קאמר ר' יוחנן התם א
הוא אבל מלה דלאו מ
תיבעי דר"ל ע"כ לא
דאי פריש מינה לא
הכא דאי פריש מצוה
ל"ש תיקו: ר' יוסי הג
רבי תחת רבי יוסי הג
ומעלה בחוץ בשיתח
תאמר בשוחר חזי'
היתה לו שעת הכושר
תחת ר"י הגלילי מה
בחוץ שכן קודש מ
בחוץ: שאין קודש מק
ועירי אשחוט לילה א
קבלה בכלי חול איכ
בין קודש בו: שפיר
יוסי הגלילי דאמר ר'
טומאת ה' הגוף ואחר
עלמא לא פליגי דחיי
בכרת כי פליגי בשנט
הגוף דרכנן סברי אמר
סבר לא אמרין מיגו
לא אמרין תיתי טומא
על טומאת כשר אמר
הגוף חמורה דלמא מו
אין לה טהרה במ
כשחטה מבקליה ובע
כשחטה ששהשוחט ל
להריוט פטור חומר ב
בסכין ושחטו פטורים
חייבין העלה חור: ורש
כל עליה: דאמר ר' ר' ר'
אלא אחת ו'ואינו חיי
המזבח ד"ר"ש אומר אפ
על האבן חייב: גמ' מ'
דפטור דכתיב ו'לה' כש'
שאני התם דאמר ק'
נמי כתיב ו'איש איש *
שהעלו באבן חייבין
לשנים שאחזו בסכין
התם דאמר קרא ו'הוא
גבי העלאה נמי הא כר

טעם חוץ נמי כתיב. (שם)
להקריב קרבן לה': איש
י האם. נשחיתה לא מזית
ואחזו בסכין ושחטו: דהא
מ"ב ב' פ"ק ר"ב פ"ש ט"ד:

שחיטת יריה איבא בייניהו. לכאורה רבי ורבי אלעזר ב"ר
סברי ב"ר"ש דאמר צפרק המזבח מקדש (לעיל דף מד.)
נשחטה ליליה אם עלתה לא חרד דהשחא קדש מקצלו ולא היתה לו
שעת הכושר אבל לרבי יהודה דאמר אם עלתה חרד בין לרבי בין

לרבי אלעזר ב"ר"ש שחט גלילה בפנים והעלה בחור לא מבשיל (ל"ה) לרבי יוסי הגלילי דפטור אלף אפילו לרבנן נמי פטור במדומה כסוף פירקין (לקמן ק"א:) גבי הא דמנן ר"ש אומר כל שחייבין עליו בחור חייבין על יצואו יז בפנים שהעלה בחור ומפרש וצירי גופיה שחטת שהמה גלילה איכא בנייהו ור"ק השוחט בהמה גלילה בפנים והעלה בחור פטור פירוש דלין מתקבל בפנים כר' יהודה דלמחר את עלה (ל"ב) דין שחט בחור והעלה בחור חייב אלא דלמחר דלפניו לרבנן דמחייבי שוחט בחור ומעלה בחור מדור בשוחט גלילה בפנים ומעלה בחור דפטור לר' יהודה וקאמ חומה וצירי וברב אמאי נקטי הא שחטת גלילה וקבלה ככלי חול דהיינו כמו נשק דמה דלא היז אלף לר"ש דלרבי יהודה יצא פטור ירידו היז להו למימר איכא בנייהו נשטתו חור למנו וחור למקומו לכוליו עלמא לא יד דהיי קדש מקבל ולא היתא שחט הכוזר ושמה אגב דנקטי רבא וצירי כסוף פירקין (שם) גבי פלוגתא דר"ש ורבנן שחטת גלילה וקבלה ככלי חול נקטי נמי הכא וצריך לידקדק לר' יהודה דלמחר (נשל דף ע"ד.) כיא דמה את עלה דרבי הרי וצריך מקלף דמאי בחור דחייב אע"י דלין קדש מקבלו ושמה לרבי יהודה לא היה חייב וסא דלרשינן מקלף לברות הורק דלמא בשחטו חור וזל בשחטו פנים מדי דהוא אשחטת גלילה כשחטו פירקין אכל לרבי יוסי הגלילי אליכא דרבי יהודה ודאי לא משכחא לה וצריך בחור דחייב ועוד נראה דהא דפטור לר' יהודה משום דלין קדש מקבלו היינו כשאין קדש מקבלו מתחמת פסול אחר מלבד פסול זה שיא נחמך והעלהו ויטא נמי דמתני' מחייב הקומץ והלולאה והקטרות ומנחת כהנים ששעלן בחור אף על גב

לדמרינן דברים המונח (ועל דף קסג)
דמוחמח לר"י הגלילי ירדו וכן נפסדו
הבאים עם הזבח לדמרינן לדבר
כולו ירדו וזכריאל דבסמון (דף קט.)
דמרינן פסולין לא חשיב ששחטה
גמליה ונשפר שחט מעמ מינה דרבי
יהודה היא ולא ממחיב || אחיט שחט
לירדו ואפילו הכי מחיב אקומן
ומנחת נפסדו וניסוך יסין והקמה ויטו
טעמא דפרשנים וקלס דרבי לרבי
יהודה אין מחיבין מה שחשיב || אלעזר
דברים מחת לר"י הגלילי דלמחי מיקרי
דבר || רבנן דפסול || רבנן דברי
מזבח || רבנן דהנשא || רבנן דהקדש || (דף קסג.)

דמינז הכוא. וקא סלקא דעתך וזכרת האיש הכוא (שם):
 (ד' לא כרת (כ"ח): טו) הכא שאין שניהם שווין ה

עין משפט
גר מצודה

יט א ב מ' מרק יח מהלכות
משה"ק הלכה יז וע"ש
נחלצ"ד ויכתיב:
כ ג מ' פ"ח מהל' משה"ק
הלכה טז:
כא ד מ' פ"ט שם הלכה
א:
כב ה מ' שם הלכה יג
ופ"ח הלכה טז:
כג ו מ' פ"ט שם הלכה יז:
כד ז מ' שם הל' יא ע"י
כ"ט:
כה ח מ' שם הלכה א:

תורה אור השלב

1. ואל פתח אהל נועד ל
יביאנו לעשות לך לילה
והוא תאמר והוא מעביר
יורה וקדוש.
2. ואל פתח אהל נועד ל
יביאנו להקדיש קרבן לילה
לפני משכן יורה וקדוש
לאיש שהוא גם שומר ויבשר
והוא מקריב עשה.
3. יורה וקדוש.
4. איש איש מבית ישראל
ישתחשש ואל שבת ואל
במזמור או אשר ישחש מחש
למזמור.
5. יורה וקדוש.
6. ואלהם תאמר איש איש
מבית ישראל וזמן דבר אשר
יגור בחיבתם איש יעלה עלה
אל זבן.
7. יורה וקדוש.

מוסף רש"י

[illegible]

שינויי נוסחאות

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones